

Slavinders Lænker!“ Hun siger selv om dette Udraab: „De første Ord for Tjenestepigernes Sag blev da skrevet“.

Hun tog nu den faste Beslutning, at hun vilde hjælpe Tjenestepigestanden frem til bedre Forhold, men paa hvilken Maade var hun endnu ikke klar over.

Hun indsaa imidlertid, at Reformerne maatte komme *indefra* — — — „jeg maatte selv lære noget, erhverve mig Oplysning og Kendskab til forskellige Forhold, og jeg satte det bestemte Maal, at jeg vilde være 30 Aar, førend jeg talte om Sagen til andre“. Der er noget af en Reformators Visdom og Kraft over den unge Tjenestepige, der vil „løse Danmarks Slavinders Lænker“, men som forstaar, at hun selv maa modnes og udvikles til den store Opgave, og som ganske rolig bliver gaaende i sin beskedne Gærning, mens de store Tanker og stærke Følelser fylder hendes Sind.

Imidlertid hændte der noget, som bevirkede, at Sagen blev rejst, før hun selv havde tænkt. Hun fik fat i en Statistik, som viste hende, at Tjenestepigestanden gav det største Procentantal til Prostitutionen. Dette blev den Draabe, som fik Bægeret til at flyde over. Nu gjorde hun sine Planer færdige:

Tjenestepigerne skulde samle sig i en Forening og derigennem varetage deres Interesser, ved fælles Midler hjælpe hinanden til mere Oplysning og Dygtighed og derved tiltvinge sig Respekt og Hensyn. De maatte sættes i Stand til at faa Uddannelse i deres Fag, og der maatte sættes en Grænse for deres Arbejdstid og fastsættes Krav om bestemt Fritid, saa at de forud kunde raade over denne. Ligeledes skulde der stilles Krav om et ordentligt Værelse, hvori de kunde opholde sig i deres Fritid.

Hermed har vi givet den historiske Baggrund for Tjenestepigeforeningen. I en senere Artikel skal vi give en Fremstilling af denne Forenings Arbejde og Betydning.

Norges Kvinder.

I „Kv og Sf.“ Nr. 15 bragte vi Meddelelse om de norske Kvinders Henvendelser til Storting og Regering i Anledning af Unionens Opløsning. I dette Nummer vilde vi gerne fortælle lidt om, hvorledes Kvinderne blev modtaget af Regeringens Mænd; thi ligesom Kvindernes Optraeden ved denne Lejlighed bærer

Vidnesbyrd om, at Kvinder er i Færd med at blive ansvarsbevidste over for det Samfund, de er en Del af, og om, at mange iblandt dem staar med friske Evner og Kræfter, fulde af Arbejdslyst og Iver efter at være med, saaledes vidner Mændenes Optraeden om, at Mænd er i Færd med at vinde Forstaaelse af, at det kan være „tungt for Kvinderne“ at være udelukkede fra *direkte* at øve deres Indflydelse paa Ledelsen af Samfundets Sager, og om, at mange iblandt Mændene er naaet til en fuldt bevidst Erkendelse af, at Kvindernes Medvirken i det offentlige Liv vil tilføre Samfundet en frisk Kraft og nye Værdier.

Paa selve Folkeafstemningsdagen, den 13 August, indfandt en Deputation af Damer sig i Stortinget og overrakte Stortingets Præsident og Regeringen norske Kvindeorganisationers Adresse.*) *Gina Krog* var Ordfører; idet hun henvendte sig til Stortingets Præsident, oplæste hun Adressen og udtalte derefter:

„Idet vi overrækker de norske Kvindeorganisationers Adresse, gør vi opmærksom paa, at den repræsenterer de forskelligste Virkekredse, Samfundslag og Landsdele. De faa Dage, vi har arbejdet med den, har vi faaet overvældende Vidnesbyrd om Sandheden af Adressens Ord, at Kvinderne, at Hjemmene staar bag. Vi Kvinder tilhører ikke det norske Vælgerfolk og kan ikke lægge vort *ja* i Urnen; men vi tilhører det norske Folk og har derfor Lov at udtale vor Tak paa denne Stadfæstelsens Dag. Vi retter denne Tak til Norges Storting. Vi takker for, hvad der er fuldbyrdet indtil i Dag; vi er lykkelige over at tilhøre et Folk, som skal staa med fuld Frihed og Uafhængighed blandt Nationerne. Og vi glæder os til den store Arbejdsdag, som nu kommer. *Vi skal ikke svigte*; vi skal arbejde utrætteligt i vort Land, for vort Folk. Og vi ved, at der — i det nye Norge — vil ogsaa vi naa vor fulde Ret og Frihed; der skal ogsaa vi optages blandt de norske Vælgerfolk og faa Ret til at sige vort *ja* til alt som er til Gavn for vort dyrebare Fædreland, til Værn for Norges Frihed og Ære.

Stortingspræsidenten ytrede i sin Svartale, at Adressen skulde blive Stortinget meddelt i dets første Møde.

Han forstod, det var tungt for Kvinderne ikke at kunne være med og lægge deres ja i Urnen; men saaledes som Lovforholdene nu er i vort Land, har det ikke kunnet ske. Med Hensyn til Stemmeret vilde han udtale,

*) Se „Kv. og Sf.“ Nr. 15 „Til Norges storting og regering.“